

Den 28. oktober 1956 døde folketingsmand *Svend Jørgensen*. I folketingets møde den 30. oktober udtalte formanden (*Gustav Pedersen*):

„Natten mellem lørdag og søndag afgik medlem af folketinget *Svend Jørgensen* ved døden, og tinget mistede et medlem, der gennem flittigt og dygtigt arbejde havde skaffet sig anseelse i vide kredse.

Det var kun i et forholdsvis kort åremål, at *Svend Jørgensen* fik lejlighed til at arbejde på tinge; men hans 9-årige virke har dog været tilstrækkeligt til, at han kunne øve en gerning, der har sat sig mærkbare spor i lovgivningsarbejdet. Det faldt helt naturligt, at den erfaring, der var indhøstet i et omfattende kommunalt arbejde, førte *Svend Jørgensen* ind i betydende ordførerskaber på sociallovgivningens område, og det vil da også blive på dette felt, at hans indsats vil huskes længst.

Mange spørgsmål trængte sig på her; men først og fremmest gjorde de ændrede levevilkår i tiden efter den 2. verdenskrig det påkrævet at finde frem til reformer på folkeforsikringens område, og ganske særlig måtte aldersrentelovgivningens principper i støbeskeen. Misforholdet mellem de til rådighed værende midler og de mange forståelige krav, der rejstes, gjorde dette arbejde, som samledes i bestræbelserne for at nå til en folkepension, til en tålmodigheds- og udholdenhedsbelastning, som kun de sagkyndige